

— Ахъ, не миличка! Всѣка вечеръ ще играемъ заедно. Ти почакай, азъ ще те науча и на други игри. Само че сега е късно. Мама ме чака.

— Почакай, — каза луната, — азъ ще ти дамъ подарѣкъ, за да ме помнишъ. Подложи прѣстилката си!

Иванка подложи бѣлата си прѣстилчица, а луната отправи единъ блѣстящъ лжчъ въ нея и по него спуствна едно малко свѣтящо брѣмбарче. Погледна Иванка, а то свѣтулка, — красивата и свѣтла свѣтулчица. . .

— Ахъ ти миличка, прѣлестъ ти моя! Никога нѣма да се раздѣля съ тебе. Благодаря ти, добра луничке! А, . . . защо ти потъмнѣ? Чакай и азъ да ти подаря нѣщо. Само що ли?

Потърси момиченцето въ джобовѣтъ си.

— Его, браво! Намѣрихъ бонбонка! На, дръжъ!

Замахна Иванка съ всичка сила — даже подскочи — и бонбонката отлетя и се залѣпи на мѣсечинката. Тя я изяде и ѝ благодари. А сладкото петно отъ бонбонката още се познава на ялната мѣсечинка.

Роза—Люба.

